

אין עצירה

מבט אל שולי החברה הישראלית
דרך עיניה של צעירה בת 22

דאינו מיוחד

אני, יצאנית

זהו סיפורה של צעירה ישראלית — סיפור של ישראל האחרת, זו הן נמצאת בשוליים. היא הגיעה באחד הימים למשרדי המערכת, אכולת סמים וייאוש כשבפיה תחינה: „הציילו את ילדי!“ כשהחלה לגולג את סיפורה, נפרשה עלילת־חיים מזעזעת, שמשמעויותיה הן מעל ומעבר למצוקתה האישית של רותי — כפי שהיא תיקרא בראיון זה. במשך שבוע ימים ישבה רותי עם כתבת „העולם הזה“ ציפי כסליו, זוהי סטנוגרמה כימעט מלאה, בהשמטות מעטות בלבד, משיחתן.

נזכרתי שחברה אחת שלי, שהיחה איתי יחד בצופיה, גרה בבאר־שבע. היא נתנה לי פעם את הכתובת ואמרה שאני יכולה לבוא אליה מתי שאני רוצה.

ציפי כסליו: תפסיקי לבכות. הדמעות שלך מקלקלות לך את כל האיפור. כל הפנים שלך מלאים פסים שחורים. תגשי לנגב את הפנים בנוחיות.

רותי: זה בסדר, לא חשוב...
ציפי: אני מכינה שיש לך המון דברים שלוחצים לך על הלב. תנסי להירגע ולספר אותם בסדר מסויים.
רותי: אני מוכרחה לדבר עם מישהו. אין לי בכלל עם מי לדבר...

ציפי: בואי נתחיל עם זה — מה הביא אותך בכלל לרצון לספר את מה שמעיק עליך?

רותי: אני עובדת במקצוע שש שנים. יש לי שני ילדים לא־חוקיים. אני עובדת עכשיו משבר חוק מאוד. התחלתי לשתות כדורים פרונוקסל. אני לוקחת סמים. חאשיש. אני שותה... אני לא שולטת בעצמי. נמאס לי להיות זונה. אני מרביעה לילדים שלי כל הזמן. את הילד הגדול שרפתי בסכין מלובן...

ציפי: בני כמה הם הילדים?
רותי: הבן הגדול הוא בן 4 והילד הקטן בן שנתיים.

הגדול כבר שבוֹעֵים לא הולך לנן. עד שהצלחתי למצוא מטפלת שקמה בבוקר ולוקחת את הילדים מהבית כשאני עוד ישנה. אני רוצה שיכניסו את הילדים שלי למוסד. זה לא חיים בשבילם ככה. אני באה בשעה ארבע בלילה הביתה. לפעמים עוצרים אותי ואז אני באה בבוקר. אין אף אחד עם הילדים. אני סוגרת אותם בלכתי לעבודה.
ציפי: את מתחשבת אליהם בתור אמא? אני מתכוונת אם העובדה שאת יצאנית אינה מפריעה לך להרגיש את עצמך כאמא?

רותי: אני אמא טובה, לא רעה. רק העבודה הזאת קילקה אצלי את כל החושים. אני לא יכולה לתת אהבה לילדים שלי. הילד הקטן שלי אוהב אותי. אבל הבן הגדול אינו אוהב אותי. מפני שכשאני מחזירה אותם מהמטפלת אני מביישה אותם ישר לישון. כשהם לא רוצים לישון אני מרביצה להם... ישבתי בבית־סוהר שנה וחצי לפני שנולדו הילדים. הייתי באישפוז שישה חודשים. אין לי אבא. אמי נשואה, עם בן אדם אחר...
ציפי: רגע, בואי תנסי לארגן את הדברים שלך. אולי נתחיל לפי הסדר. איפשהו את רוצה להתחיל?

רותי: אני לא יודעת...
ציפי: נתחיל מהתלה. ספרי על עצמך.

רותי: טוב... נולדתי במרוקו. אמי התחתנה פעם שניה אחרי שאבי מת. באנו ממרוקו בשנת 1951. הייתי בת שלוש. אחרי שהאבא שלי מת אמי התחתנה עם בן־אדם שבכלל לא מכיר אותנו. גרנו בירושלים. הייתי מסתובבת ברחובות ירושלים ונגנבת. עד שיום אחד גירשו אותי מהבית. הייתי אז בת 14. לא ידעתי מה לעשות.

פגישה בבאר-שבע

ציפי: הזכרת את צופיה. לא סיפרת מתי היית שם.
רותי: אני אגיע לזה. קודם אני רוצה לספר איך הגי עמי לזנות. כשירדתי לזנות הייתי בת 14. ההורים שלי גירשו אותי מהבית אז. האבא החורג שלי היה תמיד צועק לי: „זוונה!“ הייתי אומרת לאימי: „אתם תמיד צועקים לי זונה, אני באמת אהיה זונה!“

כשגירשו אותי מהבית היו לי כמה לירות בכיס. נסעתי לבאר־שבע. החברה קיבלה אותי יפה אבל המשפחה שלה הייתה עניה מאוד. היה ברור לי שאני מוכרחה לדאוג לי עצמי. המשכתי לדאוג לעצמי כמו תמיד: גנבת. יומיים אחרי שהגעתי לבאר־שבע כבר הייתי במטרה. אבל בכי חי בפני השוטרים והם ריחמו עלי ושיחררו אותי.

ציפי: בגלל מה תפסו אותך?
רותי: אני זוכרת שנכנסתי לנוחיות ליד איוו מאפיה. פתאום ראיתי מכנסיים של גבר תלויות על ח על הקיר. התחלתי לחפש במכנסיים. בכיס אחד מצאתי 30 לירות. לקחתי והסתלקתי. הייתי אז כזו בלונדינית קטנה. צבעתי את השערות עוד בירושלים. כך שבלטתי בשטח. בעל ה־מאפיה ראה אותי כשנכנסתי לנוחיות ורק למטרה אחרי שראה שחסר לו הכסף.

אני כמובן לא ידעתי שהוא ראה אותי אז הסתובבתי ברחוב וקניתי בכסף כל מיני דברים. איך שאני יוצאת מ־חנות גלנטריה ששמה קניתי גרביים, שני שוטרים באים אלי.

ציפי: מה עשית אחרי ששחררו אותך?
רותי: חזרתי לחברה שלי ובערב ירדתי לעיר ל־קולנוע. עמדתי ליד הקופה כשראיתי את הבחור עם ה־בלורית עומד ומסתכל עלי... שכחתי לספר: איך שהגעתי לבאר־שבע שמתי לב שבחור אחד, נמוך ובריא, עם בלורית, עיקב אחרי כל הזמן. הוא גם ראה שהשוטרים (המשך בעמוד 30)

